

тѣ и отъ двѣ-тѣ страны, а помеждѹ единъ-а и дрѹгій-а пѣѹтъ са и тѣзи стихови изъ псалтирѹ-а, кои-то сѣкимѹ носѹтъ спасеніе, кой то твори спорѣдъ тѣхъ: „Господи, кикамъ кзмъ тебе, чѣй ма, чѣй ма господи, кога кикамъ кзмъ тебе; — гѣди, господи, стражѹ на мои-тѣ уста, и загради ми устни-тѣ сзсз врата; — не дѣй пѣща мое-то сѣрце въ словеса лѹкави, за да не мисли причины-тѣ на грѣхове-тѣ.“

А благочестиви-тѣ христіани, като осѣщатъ сзсз сзкрѹшенно сѣрце, какъ сѹ имъ далечъ сички-тѣ дѣла отъ такиви высоки молиткы, слѣшатъ ги поколеничили. Тѣ са угледватъ на смиреннаго Митарѹ, кой то са бѣлаше въ гѣрди-тѣ и дѣмаше: „Боже милостивъ бѣди моѣ грѣшномѹ,“ и надѣватъ са, както и той, че ще бѣдѹтъ оправдани на заради дѣла-та си, ами заради това, дѣто припознаватъ, че не сѹ достойни за толкъ милость. А свещенникъ-а, догдѣ са пѣѹтъ тѣзи стихови, стои сз кадилницѹ-тѹ въ рѹкѹ предъ светѹ трапѣѹ, и сз таманны-тѣ облацы, кои то са вздигатъ на горѣ, набмава, щото сама-та молитва, догдѣ приносамы ній тѹ вечернѹж жертвѹ и догдѣ дигамы рѹцѣ кзмъ Бога, да кѣрки кзмъ него като талманъ; а като са запѣе тойзи стихъ найподѣрнѹй пѣтъ, тогава остава кадилницѹ-тѹ и падва на колени сзсз цѣлуй-а народъ.

Отъ средѹ-тѹ на честнаго поста дѣаконъ-а на трѹбѹ-тѹ ектеніѹж подиръ молитвѹ-тѹ, кои-то бѣватъ за оглашенны-тѣ, вика вѣрны-тѣ да са